

کاراته

کاراته (به ژاپنی: 空手) نوعی هنر رزمی متعلق به جزایر ریوکیو است، جایی که امروز در اوکیناوا در ژاپن قرار دارد.

این رشته از ترکیب روش‌های جنگی بومی این منطقه معروف به ته (معنی تحت‌اللفظی: دست) و هنرهای رزمی چینی که در ژاپن به کنپو معروف است، پدید آمده‌است.

کاراته یک هنر رزمی مبتنی بر ضربه زدن است که از ضربات مشت، لگد، زانو، آرنج و تکنیک‌های دست باز مانند دست چاقویی تشکیل می‌شود. در برخی سبک‌ها فنون گلاویزی، قفل مفصل، مهار، پرتابی و ضربه به نقاط حساس نیز آموزش داده می‌شود. هنرجویان این رشته کاراته‌کا نامیده می‌شوند. تکامل کاراته تا سده نوزدهم در جزایر ریوکیو پیش از آن که به قلمرو ژاپن ملحق شود، اتفاق افتاد. در اوایل سده بیستم در پی دورانی از تبادلات فرهنگی بین ریوکیو و ژاپن به سرزمین اصلی ژاپن معرفی شد. در ۱۹۲۲ وزارت آموزش ژاپن گنجین فوناکوشی (بنیان‌گذار کاراته مدرن) را برای نمایش کاراته به توکیو دعوت کرد. در ۱۹۲۴ دانشگاه کیو نخستین باشگاه دانشگاهی کاراته را تأسیس کرد و تا سال ۱۹۳۲ در تمام دانشگاه‌های اصلی ژاپن باشگاه‌های کاراته بر پا شده بود. در این دوران که نظامی‌گرایی ژاپنی اوج گرفته بود، نام این رشته از واژه‌ای با معنی تحت‌اللفظی «دست چینی» به واژه‌ای هم‌نوا با معنی «دست خالی» تغییر کرد. البته هر دو کلمه کاراته تلفظ می‌شوند. این تغییر نشان‌گر اشتیاق ژاپنی‌ها به معرفی این رشته به عنوان یک هنر رزمی ژاپنی بود. پس از جنگ جهانی دوم اوکیناوا یک قرارگاه نظامی مهم ایالات متحده آمریکا شد و تمرین کاراته در میان نظامیان ساکن این جزیره محبوبیت یافت.

فیلم‌های سینمایی رزمی دهه ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰ کمک زیادی به افزایش محبوبیت کاراته کردند و به گشایش باشگاه‌های کاراته در بسیاری از نقاط دنیا منجر شدند.

شیگارو اگامی مدرس ارشد شوتوکان دوجو معتقد است «اکثر هنرجویان کاراته در کشورهای دیگر کاراته را فقط برای تکنیک‌های مبارزه‌ای آن دنبال می‌کنند... فیلم‌های سینمایی و تلویزیونی، کاراته را به مثابه روشی جادویی برای جنگیدن معرفی می‌کنند که قادر به کشتن یا مجروح کردن حریف در یک چشم بر هم زدن است... رسانه‌های جمعی یک هنر ساختگی را معرفی می‌کنند که بسیار دور از واقعیت است.» شوشین ناگامینه نیز معتقد است «کاراته را می‌توان یک نبرد درونی یا ماراتونی توصیف کرد که تمام عمر طول می‌کشد و موفقیت در آن تنها از مسیر خویشتن‌داری، تمرین سخت و ابتکارات خلاقانه میسر است.»

یک مبارزه^۴ قهرمانی جهان کاراته در سال ۲۰۰۶

برای بسیاری از هنرجویان، کاراته یک تمرین عمیق فلسفی است. کاراته-دو به آموزش اصول اخلاقی می‌پردازد و می‌تواند جنبه^۴ معنوی برای پیروان آن داشته باشد. امروزه کاراته برای کمال شخصی، دفاع شخصی، و به عنوان یک ورزش آموخته می‌شود. کاراته در برنامه بازی‌های جهانی، و بازی‌های آسیایی قرار دارد. این رشته از سوی کمیته بین‌المللی المپیک هم به رسمیت شناخته شده اما تاکنون نتوانسته است وارد برنامه بازی‌های المپیک شود. در سال ۲۰۰۵ این رشته تا آستانه ورود به المپیک ۲۰۱۲ لندن پیش رفت اما در جریان رأی‌گیری کمیته بین‌المللی المپیک نتوانست اکثریت دوسوم آراء برای ورود به المپیک را کسب کند. «وب ژاپن» وب‌گاه متعلق به وزارت خارجه ژاپن تعداد هنرجویان کاراته در سراسر جهان را حدود ۵۰ میلیون نفر برآورد کرده است.

تاریخچه

کاراته دارای قدمتی پنج هزار ساله است و یکی از استادان اولیه و مبتکران این فن بودیدهاراما است که حدود ۵۲۵ سال قبل از میلاد مسیح میزیسته است. وی که از پیشوایان مذهبی بودایی بود، به تنهایی از هند به راه افتاد و پس از راهپیمایی چند هزار کیلومتری خود و با پشت سر گذاشتن موانع طبیعی بسیار مشکل موجود در آن زمان به چین رسید و در ایالت هون نان و معبد شائولین اقامت گزید. تعالیم بودیدهاراما شامل تمرینات شدید انضباطی و رعایت پرهیزکاری بود. وی ۹ سال رنج و ریاضت همراه با تفکر و برای این که شاگردانش نیز بتوانند در مقابل ساعت‌های طولانی تفکر و اندیشه تاب مقاومت بیاورند و نیز با زورگویانی که تعالیم مذهبی و مردان دین را سد راه خود می‌دیدند به مبارزه و مقابله برخیزند ۱۸ حرکت تمرینی را ابداع نمود که در حقیقت زیر بنای حرکات کاراته امروزی است.

کاراته امروزی شکل تکامل یافته‌ای از کمپوی چینی (بوکس چینی) می‌باشد که در ابتدا اوکیناواته نامیده می‌شد. از هنگامی که حکومت‌های استبدادی در چین سلسله کینک ۱۶۴۴ سلسله ساتسوما در اوکیناوا به منظور جلوگیری از ورزیده شدن مخالفان و نیز تحت کنترل در آوردن مردم قانون منع استفاده از شمشیر را به مورد اجرا گذاشتند و به جمع آوری سلاح‌های رزمی اقدام نمودند مردم به سوی آموزش هنر مبارزه با دست خالی روی آوردند که همین امر باعث شکوفایی هرچه بیشتر کاراته شد.

در سال ۱۹۲۱ یکی از بزرگ‌ترین استادان کاراته جزیره اوکیناوا گیچین فونا کوشی ۱۸۶۸-۱۹۵۷ توانست با قدرت و ظرافت تمام کاراته را به ژاپن معرفی نماید و برخی دیگر از هنر جویان که تحت تعلیم بزرگ‌ترین استادان اوکیناوا قرار گرفته بودند، تکنیک‌های سنتی را با یکدیگر ترکیب نموده و سبک‌های متعددی از کاراته را به وجود آوردند.

سال ۱۳۴۲ سال ورود کاراته به ایران توسط هرمز میربابایی و محمدعلی صنعتکاران و فرهاد وارسته می‌باشد.

در حال حاضر، سبک‌های مختلف کاراته، بالغ بر صدها سبک می‌شود که در واقع، بازگشت همه آنها به چهار سبک اصلی و مادر از سبک‌های اصلی و کنترلی و یک سبک نیمه کنترلی می‌باشد.

سبک‌های کاراته

بطور کلی سبک‌های کاراته به سه دسته تقسیم می‌شود:

سبک‌های کنترلی

سبک‌های غیر کنترلی

سبک‌های رینگی

برخی از سبک‌های مهم در کاراته (چهار سبک اصلی یا سبک‌های مادر):

شوتوکان، که توسط استاد فقید فوناکوشی که او را به عنوان پایه گذار کاراته امروزی می‌شناسند پایه‌گذاری شده‌است. شیتوریو، (سیستم ناهاته، سیستم شوری‌ته) این سبک توسط کنواما بونی ایجاد شد.

وادوریو،

گوجوریو

سبک‌های کنترلی

شوتوکان، (بنیان گذار: گیچین فونا کوشی) در این متد توجه خاصی به نیرو و سرعت ورود آن و مرکز ثقل نیرو می‌شود. شیتوریو، (بنیان گذار: کنوا ما بونی) شیتوریو متشکل از دو سیستم ناهاته و شوری‌ته در کاراته می‌باشد.

گوجوریو، (بنیان گذار: چوجون میاگی) گوجوریو روش سفت و نرم، که در اوکیناوا شکل گرفت و متعلق به سیستم ناهاته در کاراته می‌باشد.

وادوریو، (بنیان گذار: اوتسوکا هیرونوری) وادوریو یعنی: راه صلح،
روش صلح، روش صلح جویانه.

سبک‌های غیر کنترلی

کیوکوشین، (بنیان گذار: ماسوتاتسو اویاما) کیوکوشین‌کای، از عناصر
مختلفی که نشأت گرفته از تجربیات اویاما و سبک‌های دیگر است، به
وجود آمد.

گوجوریو: در گوجوریو هر دو گونهٔ مبارزات کنترلی و غیرکنترلی
وجود دارد.

انشین

سبک‌هایی با بنیانگذار ایرانی:

کان ذن ریو

جو کای بو کاراته، ترکیبی از جودو، کاراته، بوکس